

אנו האגנוסטים

בפרקים הקודמים למדת משהו על האלכוהוליסם. אנו מקווים שהצלחנו להבהיר בדיוק את ההבדל בין אלכוהוליסט לבין לא-אלכוהוליסט. אם אתה מגלה שעל אף שאתה רוצה בכך בכנות אינך יכול להפסיק לגמרי לשתות, או אם כשאתה שותה יש לך רק שליטה מועטה על הכמויות, אתה כנראה אלכוהוליסט. אם זה המצב, אולי אתה סובל ממחלה שניתן להכניעה אך ורק על ידי חוויה רוחנית.

למי שתופס את עצמו כאגנוסטי או כאתאיסט, חוויה כזו נראית בלתי אפשרית, אך אם ימשיך בדרכו, הוא מועד לאסון, במיוחד אם הוא אלכוהוליסט חסר תקנה. להיות נידון למוות אלכוהולי או לחיות על בסיס רוחני - אלה הן חלופות שלא תמיד קל להתמודד אתן.

אבל זה לא עד כדי כך קשה. כמחצית מהחברים הראשונים היו אנשים כאלה בדיוק. בתחילה ניסו אחדים מאתנו להימנע מהנושא, מתוך תקווה שאיננו אלכוהוליסטים אמיתיים. אך כעבור זמן-מה נאלצנו להודות בעובדה שעלינו למצוא בסיס רוחני לחיינו – אחרת אנו אבודים. אולי כך זה יהיה גם במקרה שלך, אך התעודד, כמחציתנו חשבו שאינם מאמינים בקיומו של אלוהים (אתאיסטים), או שהם אגנוסטים (אגנוסטי – מי שטוען שאין דרך לדעת אם אלוהים קיים). ניסיוננו מראה שזה לא צריך לרפות את ידיך.

אם היה די בתורה מוסרית כלשהי או בפילוסופיית חיים טובה יותר כדי לגבור על בעיית האלכוהול, היו רבים

מאתנו נרפאים לפני זמן רב. אך נוכחנו שכללי מוסר ופילוסופיות כאלה לא הצילו אותנו, על אף שניסינו בכל כוחנו. יכולנו לרצות להיות מוסריים, יכולנו לקוות למצוא נחמה בפילוסופיית חיים, יכולנו למעשה לייחל לדברים אלה בכל מאודנו - אך הכוח הדרוש לא היה בנמצא. במשאבינו האנושיים, כפי שנוהלו בידי רצוננו, לא היה די; הם נכשלו לחלוטין.

הבעיה שלנו הייתה יעדר כוח. היה עלינו למצוא כוח שלאורו נוכל להיות, וזה היה חייב להיות **כוח גדול מאתנו**. זה ברור. אבל היכן וכיצד נוכל למצוא כוח כזה?

ובכן, בדיוק בכך עוסק ספר זה. מטרתו העיקרית היא לאפשר לך למצוא כוח חזק ממך, אשר יפתור את בעייתך. פירושו של דבר שְׁפָתֵנּוּ ספר, שאנו מאמינים שהוא רוחני ובאותה מידה מוסרי. פירושו של דבר שאנו עומדים לדבר על אלוהים. כאן מתעורר הקושי עם האגנוסטים. פעמים רבות אנו משוחחים עם אדם חדש וצופים כיצד תקוותו מתעוררת כשאנו מדברים אתו על בעיות האלכוהול שלו ועל האחוה שלנו. אבל פניו נופלים כאשר אנו מדברים על דברים רוחניים, ובעיקר כשאנו מזכירים את אלוהים. כי פתחנו מחדש נושא שאותו אדם חשב שהצליח לחמוק ממנו או להתעלם ממנו לגמרי.

אנו יודעים כיצד הוא חש. גם אנו חוונו את ספקותינו הכנים ואת דעותיו הקדומות. אחדים מאתנו התנגדו לדת בצורה אלימה ממש. לאחרים הזכירה המילה "אלוהים" תפיסה מסוימת, שניסו להחדיר בהם בהיותם ילדים. אולי דחינו תפיסה מסוימת זו משום שנראתה לנו לא מספקת. דימינו שבכך נטשנו את רעיון האלוהים לגמרי. הטרידה

אותנו המחשבה שאמונה ותלות בכוח חזק מאתנו מצביעות איכשהו על חולשה או אפילו על פחדנות. הבטנו בספקנות רבה בעולם זה, שבו אנשים נאבקים ביניהם, ויש בו מלחמות בין תפיסות דתיות שונות ופורענויות שלא ניתן להסביר. הבטנו בחוסר אמון באנשים שהעידו על עצמם שהם מאמינים. כיצד יכול להיות שלישות עליונה כלשהי יש קשר לכל אלה? ומי בכלל יכול לתפוס דבר כמו ישות עליונה? ובכל זאת, ברגעים אחרים, מוקסמים מלילות זרועי כוכבים, מצאנו את עצמנו חושבים: "אם כן, מי בכל זאת יצר את כל אלה?" הייתה אז הרגשה של יראת קודש ושל פליאה, אך היא נמוגה ומיהרה להיעלם.

כן, גם לנו בעלי המזג האגנוסטי, היו מחשבות וחוויות כאלה. ברצוננו למהר להבטיח לך: נוכחנו שברגע שהצלחנו להשתחרר מדעותינו הקדומות ולבטא ולו רק נכונות להאמין בכוח גדול מאתנו, התחלנו לחוש בתוצאות, למרות שאיש מאתנו לא הצליח להגדיר או להבין לגמרי את אותו כוח, שהוא אלוהים.

בתחושת הקלה גילינו שאיננו חייבים לקבל את תפיסת האלוהים של מישהו אחר. תפיסתנו, על כל מגבלותיה, הספיקה כדי לפנות אליו וליצור אתו קשר.

ברגע שהודינו שקיימת אפשרות שאכן קיים כוח של אינטליגנציה יוצרת, של רוח היקום הקיימת ביסודם של כל הדברים, התחלנו לחיות בתחושה חדשה וחזקה של כוח וכיוון, בתנאי שנקטנו בצעדים פשוטים נוספים. נוכחנו שאלוהים אינו מציב תנאים קשים מדי בפני מי שמחפש אותו. עבורנו, ממלכת הרוח היא רחבה, מרווחת ופתוחה לכל. לעולם אינה בלעדית ואינה אסורה למחפשים אחריה בכנות. אנו מאמינים שהיא פתוחה בפני כל בני האדם.

לכן, כאשר אנו מדברים אתכם על אלוהים, כוונתנו לתפיסת אלוהים האישית שלכם. זה מתייחס כמוכן גם לכל החוויות הרוחניות האחרות שתמצאו בספר זה. אל תתנו לדעות הקדומות שאולי יש לכם נגד מונחים רוחניים, להרתיע אתכם מלשאול את עצמכם בכנות מה משמעות מושגים אלה עבורכם. בהתחלה זה היה כל מה שנוקקנו לו כדי להתחיל בצמיחה רוחנית, כדי לכונן את הקשר המודע הראשון שלנו עם אלוהים כפי שאנו מבינים אותו. לאחר מכן מצאנו את עצמנו מקבלים דברים רבים, שעד אז נראו לנו בלתי נתפסים. נדרשה צמיחה, אבל אם רצינו לגדול היינו חייבים להתחיל במקום כלשהו. אז השתמשנו בתפיסתנו, מוגבלת ככל שהייתה.

היה עלינו לשאול את עצמנו רק שאלה קצרה אחת: "האם אני מאמין עכשיו שקיים כוח גדול ממני עצמי או אפילו רק נכון להאמין בכך?", ברגע שאדם מסוגל לומר שהוא אכן מאמין או נכון להאמין, אנו מבטיחים לו בהחלטיות שהוא נמצא בדרך הנכונה. הוכח לנו שוב ושוב שעל גבי אבן פינה פשוטה זו ניתן לבנות מבנה רוחני יעיל להפליא*.

אלה היו חדשות נפלאות עבורנו, משום שעד אז הנחנו שלא נוכל להיעזר בעקרונות רוחניים, אלא אם נקבל ענייני אמונה רבים שהתקשינו לקבל. כשאנשים הציגו בפנינו גישות רוחניות, כולנו אמרנו לא פעם: "הלוואי שהיה לי מה שיש לאדם זה. אני בטוח שזה היה עובד, אילו רק יכולתי להאמין כמוהו, אבל איני יכול לקבל בביטחון את אמיתותם של חלקים רבים מהאמונה - שעבורו הם כל כך פשוטים". לכן הוקל לנו כשגילינו שאנו יכולים להתחיל ברמה פשוטה יותר.

מלבד חוסר יכולתנו לכאורה לקבל חלקים רבים באמונה,

* חשוב לקרוא את נספח מס' 2, "חוויה רוחנית", בעמ' 270.

מצאנו את עצמנו פעמים רבות מוגבלים בידי עקשנותנו, רגישותנו ודעותינו הקדומות. רבים מאתנו היו כל כך רגישים, שאפילו אֶזְכוּר אגבי של דברים רוחניים גרם להם לזעוף בהתנגדות. היה עלינו לנטוש צורת מחשבה זו. אף שרבים מאתנו התנגדו, גילינו שלא כל כך קשה להניח בצד רגשות אלה. לנוכח הסכנה בחורבן אלכוהולי גילינו במהרה פתיחות כלפי רעיונות רוחניים, כמו הפתיחות שניסינו להפגין בנושאים אחרים. מבחינה זו היה לאלכוהול כוח שכנוע אדיר. נצחונו עלינו הביא אותנו סוף סוף להיות הגיוניים. לעתים זה היה תהליך מייגע ותקוֹנוֹתנו היא שאיש לא יחזיק בדעותיו הקדומות זמן ממושך כמו אחדים מאתנו. הקורא עדיין עשוי לשאול מדוע עליו להאמין בכוח גדול ממנו. אנו חושבים שיש סיבות טובות לכך. הבה נתבונן בכמה מהן.

האדם המעשי בן-זמננו מקפיד לדבוק בעובדות ובתוצאות. בה-בעת יש במאה העשרים נכונות לקבל תיאוריות מכל הסוגים, בתנאי שהן מבוססות על עובדות. יש לנו תיאוריות רבות מְסֻפָּר, למשל לגבי החשמל. כולם מאמינים בהן ללא שמץ של ספק. מהיכן הנכונות לקבל את הדברים? פשוט מכיוון שאי אפשר להסביר את מה שאנו רואים, מרגישים, מכוונים ומנצלים, בלי להסתמך על הנחה סבירה כנקודת פתיחה.

כל אחד בימינו מאמין במערכת של השערות, שקיימת להן ראיה טובה - אך לא דווקא הוכחה שניתן לראות בעין. והאם לא המדע הוא זה שמדגים שראיה חזותית היא ההוכחה החלשה ביותר? ככל שהמין האנושי לומד את העולם החומרי, מתברר שוב ושוב שפני הדברים אינם תואמים את המציאות הפנימית כלל. ולשם הדגמה: קורת מתכת פשוטה אינה אלא כמות גדולה של

אלקטרוניס, המסתחררים זה סביב זה במהירות מדהימה. גופים קטנטנים אלה נשלטים בידי חוקים מדויקים, המתקיימים בעולם החומרי כולו. כך מספר לנו המדע. אין לנו שום סיבה לפקפק בכך. אך כשעולה ההנחה ההגיונית לגמרי, שמעבר לעולם החומרי והחיים כפי שאנו רואים אותם קיימת אינטליגנציה בוראת, מנחה ובעלת כוח בלתי מוגבל, מתעוררת עקשנותנו ועולה אל פני השטח ואנו מתייגעים כדי להשתכנע שאין זה כך. אנו קוראים ספרים עבי כרס ושוקעים בוויכוחים נפוחים, בעודנו חושבים שהעולם אינו זקוק לאלוהים שיסביר אותו. אם הייתה אמת בטענותינו, הרי שהחיים נוצרו מלא-כלום, הם חסרי משמעות ואינם מובילים לשום מקום.

במקום לראות את עצמנו כגורמים תבוניים, חוד החנית של יצירתו הנעה תמיד קדימה של אלוהים, בחרנו, אנו האגנוסטים והאתאיסטים, להאמין שתבונתנו האנושית היא המילה האחרונה, ה-א' וה-ת', ההתחלה והסוף של הכול. די גאוותני מצדנו, הלא כן?

אנו, שעברנו דרך מפקפקת זו, מפצירים בכם לנטוש את הדעות הקדומות, אפילו נגד דת ממוסדת. למדנו שעל אף חולשותיהן האנושיות של האמונות השונות, הן העניקו מטרה וכיוון למיליוני אנשים. לאנשים מאמינים יש תפיסה הגיונית בדבר תכלית החיים. לנו לא הייתה למעשה שום תפיסה סבירה בנושא. נהגנו להשתעשע בניתוח ציני של אמונות ומנהגים רוחניים, במקום לראות שאנשים רבים בעלי מודעות רוחנית, מכל הגזעים, צבעי העור והאמונות, הפגינו דרגה גבוהה של יציבות, אושר והבאת תועלת, אותה היינו צריכים למעשה לחפש עבור עצמנו.

במקום זה, התמקדנו במגרעותיהם האנושיות של אותם אנשים ולפעמים השתמשנו בחסרונותיהם כדי לדון אותם לכף חובה. דיברנו על חוסר סובלנות, בעוד אנו היינו בלתי סובלניים בעצמנו. החמצנו את קיומו של היער ואת יופיו משום שכיעורם של אחדים מעציו הסיח את דעתנו. מעולם לא נתנו הזדמנות נאותה לצד הרוחני של החיים.

בסיפורינו האישיים תמצאו מגוון רחב של דרכים שבהן תופס ומבין כל מספר את מושג הכוח הגדול ממנו עצמו. אם אנחנו מסכימים עם תפיסה זו או אחרת - הדבר אינו משנה הרבה. למדנו מניסיונו שבהקשר למטרתנו איננו צריכים להיות מוטרדים בעניין זה. אלה הן שאלות שעליהן יענה כל אחד לעצמו.

עם זאת, בעניין אחד יש הסכמה מקיר אל קיר בין כל אותם גברים ונשים. כל אחד מהם זכה לגישה לכוח גדול ממנו עצמו ומאמין בו. בכל אחד מהמקרים השיג כוח זה את המופלא, את הנס, שלא ניתן היה להשיג בכוחות אנושיים. כמאמר מדינאי אמריקאי בכיר: "הבה ניווכח בתוצאות בשטח".

הנה אלפי גברים ונשים מעשיים בהחלט, המצהירים ללא כל הסתייגות שמאז שהחלו להאמין בכוח גדול מהם, מאז שהחליטו לנקוט בגישה מסוימת כלפי אותו כוח ולעשות כמה פעולות פשוטות, התחולל שינוי מהפכני בדרך חייהם ובדרך חשיבתם. אל מול ההתמוטטות והייאוש, אל מול הכישלון המוחלט של יכולתם האנושית, גילו שזרמו לתוכם כוח חדש, שלוה, אושר ותחושת כיוון. זה קרה ברגע שעמדו בלב שלם בכמה דרישות פשוטות.

לאחר שקודם לכן היו מבולבלים ונבוכים מקיומם חסר התועלת, הם חושפים כעת את הסיבות ששכנו ביסודם של קשייהם. הם מניחים את עניין השתייה בצד ומספרים מדוע היו חייהם כה בלתי מספקים. הם מראים כיצד התחולל בהם השינוי. כאשר מאות רבות של אנשים מסוגלים לומר שההכרה בנוכחות אלוהים היא כיום העובדה החשובה ביותר בחייהם, יש בכך טיעון משמעותי בדבר חשיבות האמונה.

עולמנו התקדם במאה האחרונה מבחינה חומרית יותר מאשר באלפי השנים שקדמו לה. כמעט כולם יודעים את הסיבה. חוקרי ההיסטוריה העתיקה מספרים לנו שבאותם זמנים קדומים לא נפלה יכולתם השכלית של בני האדם מזו של זמננו. ועם זאת, ההתפתחות החומרית של העולם העתיק הייתה איטית ביותר. רוח המדע המודרני, המחקר וההמצאה כמעט לא הייתה בנמצא. מבחינת הבנת עולם החומר היו מוחות האנשים עמוסים באמונות תפלות, מסורות ושלל תפיסות מקובעות. כמה מבני זמנו של קולומבוס חשבו שהדעה, האומרת שכדור הארץ הוא עגול, היא אווילית, ואחרים כמעט רצחו את גלילאו בשל תגליותיו האסטרונומיות.

שאלנו את עצמנו האם אחדים מאתנו אינם מוטים וחסרי היגיון כלפי ממלכת הרוח, כמו שהיו הקדמונים לגבי ממלכת החומר. אפילו במאה זאת חששו עיתונאים אמריקאים להדפיס את הדיווח על טיסתם המוצלחת הראשונה של האחים רייט. האם לא נכשלו כל ניסיונות הטיסה לפני כן? האם מכונת התעופה של פרופסור לנגלי לא צנחה לתהומות נהר הפוטומק? האם המוחות המתמטיים הטובים ביותר לא הוכיחו שהאדם לא יוכל לטוס לעולם? האם האנשים לא אמרו שאלוהים שמר את זכות התעופה

לציפורים? ובחלוף רק שלושים שנה הפך כיבוש האוויר בידי האדם להיסטוריה ישנה וטיסות התקיימו במלוא התנופה. אבל ברוב התחומים היה הדור שלנו עֵד לשחרור מושלם של חשיבתנו. הִרְאָה לכל סֵנָר (פועל נמל) מוסף של עיתון שבת ובו הצעה לחקור את הירח באמצעות רקטה והוא יאמר: "אני בטוח שיעשו זאת - ואולי אף בקרוב". האין תקופתנו מתאפיינת בַּקלות שבה אנו זונחים רעיונות ישנים לטובת חדשים, בנכונותנו המלאה להשליך תיאוריות - או חפצים שאינם פועלים עוד - לטובת חדשים שפועלים?

היה עלינו לשאול את עצמנו מדוע שלא ניישם את אותה נכונות לשנות את נקודת השקפתנו גם לגבי בעיותינו כבני אדם. נתקלנו בקשיים ביחסים בין אישיים, לא הצלחנו לשלוט ברגשותינו, נטינו לדיכאון ולאומללות, לא הצלחנו להתפרנס, חשנו חסרי תועלת, היינו מפוחדים, היינו אומללים, נרָאָה שאין ביכולתנו להיות לעזר אמיתי לאנשים אחרים - האם פתרון בסיסי לבעיות אלה לא היה חשוב יותר מאשר צפייה בחדשות על טיסה לירח? ודאי שכן.

כשראינו אחרים פותרים את בעיותיהם פשוט באמצעות הסתמכות על רוח היקום, נאלצנו להפסיק לפקפק בכוחו של אלוהים. התפיסות שלנו לא פעלו. אבל רעיון האלוהים פעל גם פעל.

אמונתם הכמעט ילדותית של האחים רייט שביכולתם לבנות מכונה שתעוף, הייתה הכוח המניע בהישג שאליו הגיעו. בלעדיה לא היה קורה דבר. אנו, האגנוסטים והאתאיסטים, דבקנו ברעיון שההסתמכות על עצמנו תפתור את בעיותינו. כאשר אחרים הראו לנו שתלות באלוהים

פעלה עבורם, התחלנו להרגיש כמו אותם אנשים שהתעקשו שהאחים רייט לא יטוסו לעולם!

ההיגיון הוא דבר אדיר. אהבנו אותו. עדיין אנו אוהבים. לא במקרה ניתן לנו הכוח לנתח דברים, לבדוק את עדויותיהם של חושינו ולהסיק מסקנות. זו אחת מתכונותיו המופלאות של האדם. אנו, בעלי הנטייה לאגנוסטיות, לא נסתפק בהצעה שלא ניתן לנתח ולפרש. לכן אנו עושים כל מאמץ להסביר מדוע לדעתנו אמונתנו הנוכחית היא הגיונית, מדוע אנו חושבים ששפוי והגיוני יותר להאמין מאשר לא להאמין, מדוע לדעתנו דרך חשיבתנו הקודמת הייתה רכרוכית, כשהביאה אותנו להרים את ידינו בספקנות ולומר "איננו יודעים".

כשנעשינו אלכוהוליסטים, נמחצים בידי המשבר שכפינו על עצמנו, אותו לא יכולנו לדחות וממנו לא יכולנו להתחמק, היינו צריכים לעמוד ללא פחד בפני ההצעה שאלוהים הוא הכול או שהוא לא כלום. אלוהים קיים או שאינו קיים. מה תהיה בחירתנו?

בנקודה זו נאלצנו להתמודד עם שאלת האמונה. לא יכולנו להתחמק מהנושא. אחדים מאתנו הלכו כברת דרך ארוכה על גשר ההיגיון לקראת חוף האמונה המיוחל. התכנית וההבטחה לארץ חדשה הביאו ברק לעיניים עייפות ואומץ מחודש לנפשות לאות; זרועות ידידותיות הושטו בברכה לבאים; היינו אסירי תודה על כך שההיגיון הביא אותנו עד הלום. אבל משום מה לא יכולנו עדיין לנחות על החוף. אולי נשענו יתר על המידה על ההיגיון בקטע דרךנו האחרון וחששנו לאבד את משענתנו.

זה היה טבעי, אבל הבה נבחן את הדברים לעומקם. ללא ידיעתנו, האם לא הגענו לאן שהגענו, באמצעות סוג מסוים של אמונה?

האם לא האמנו בשכלנו הישר? האם לא בטחנו ביכולתנו לחשוב? מה היו אלה, אם לא גילויי אמונה? אנחנו היינו מלאי אמונה באלוהי ההיגיון. כך או אחרת הייתה האמונה מעורבת בעניין לאורך כל הדרך!

כמו כן גילינו שהיינו סוגדים. ואיזו התרוממות רוח גרמה לנו סגידה זו! האם לא סגדנו לאנשים, לרגשות, לחפצים, לכסף ולעצמנו? וכן, ממניע טוב יותר, האם לא הבטנו בסגידה בשקיעת השמש, בים, בפרח? מי מאתנו לא אהב מעודו מישהו או משהו? עד כמה נבעו רגשות אלה, אהבות אלה, סגידות אלה מהיגיון טהור? מעט או בכלל לא, כפי שנוכחנו לבסוף. האם לא הייתה זו רקמת הדברים שמהם היו חיינו מורכבים? האם לא רגשות אלו, בסופו של דבר, היו אלה שהתוו את מסלול חיינו? לא יכולנו לומר שלא הייתה לנו יכולת להאמין, לאהוב או לסגוד. בדרך זו או אחרת, חיינו כמעט אך ורק בזכות האמונה.

דמו בנפשכם חיים ללא אמונה! אם יישאר רק ההיגיון הצרוף, לא יהיו אלה חיים. אך אנו האמנו בחיים, ודאי שהאמנו. לא יכולנו להוכיח את החיים, כפי שמוכיחים שקו ישר הוא הקו הקצר ביותר בין שתי נקודות, ובכל זאת הייתה אמונה. האם עדיין אנו יכולים לטעון שכל עניין החיים הוא סך הכול גוש של אלקטרונים, שנוצרו מלא-כלום, משמעותם לא-כלום, והם מתגלגלים לעבר יעד של לא-כלום? מובן שאיננו יכולים לטעון זאת. האלקטרונים עצמם נראים יותר נבונים מגישה שכזו. או כך לפחות טוען הכימאי.

כך נוכחנו שההיגיון אינו הכול. איננו יכולים גם להסתמך עליו באופן מוחלט, כפי שרובנו עשינו,

על אף שהוא נובע ממוחותינו המעולים. מה בדבר אותם אנשים שהוכיחו שהאדם לעולם לא יוכל לעוף?

ועם זאת, חזינו בסוג אחר של מעוף, שחרור רוחני מהעולם הזה, אנשים שהתעלו מעבר לבעיותיהם. הם אמרו שאלוהים הפך את הדברים האלה לאפשריים, ואנו רק חייכנו. צפינו בשחרור רוחני, אך העדפנו לומר לעצמנו שאין בכך אמת.

למעשה שיטינו בעצמנו, כי עמוק בתוך כל גבר, אישה וילד קיים המושג הבסיסי של אלוהים. הוא עלול להיות מוסתר בעקבות אסון, או התפארות או סגידה לדברים אחרים, אבל הוא נמצא שם בדרך זו או אחרת. כי אמונה בכוח גדול מאתנו והתגלויות פלאיות של כוח זה בחיינו כבני אדם מלוות את האנושות מראשיתה.

בסופו של דבר נוכחנו שאמונה בסוג כלשהו של אלוהים היא חלק מהווייתנו, ממש כמו הרגשות שיש לנו כלפי חבר. לעתים היה עלינו לחפש אותו ללא פחד, אבל אלוהים היה שם. הוא היה עובדה קיימת ממש כמו קיומנו. גילינו את המציאות הגדולה עמוק בתוכנו. לבסוף נוכחנו שרק שם הוא עשוי להימצא. כך פעלו הדברים אצלנו.

ביכולתנו להבהיר את הדברים רק מעט. אם עדותנו עוזרת להפריך דעות קדומות, מאפשרת לך לחשוב בכנות, ומעודדת אותך לחפש בהתמדה בתוכך, תוכל, אם תרצה, להצטרף אלינו בדרך המלך. בגישה זו לא תוכל להיכשל. המודעות לאמונתך בוא-תבוא.

בספר זה תקרא על התנסותו של אדם שהגדיר את עצמו אתאיסט. סיפורו כה מעניין, עד שמצאנו לנכון לספר כאן חלק ממנו. השינוי שחל בו היה דרמטי, משכנע ומרגש.

חברנו היה בנו של כומר. הוא למד בבית ספר של הכנסייה, שם מרד במה שהגדיר כמנת יתר של חינוך דתי. צרות ותסכולים רדפו אותו במשך שנים רבות: כישלון בעסקים, אי-שפיות, מחלה אנושה, התאבדויות - אסונות אלה במשפחתו הקרובה הביאו אותו למרירות ולדיכאון. ההתפכחות מאשליות בתום המלחמה, בעיית אלכוהוליזם גוברת והולכת והתמוטטות נפשית וגופנית ממשמשת ובאה – כל אלה הוליכו אותו אל סף התאבדות.

לילה אחד, בעודו מאושפז בבית חולים, פנה אליו אלכוהוליסט שְׁחוּוה חווייה רוחנית. זעמו של ידידנו גאה והוא זעק במרירות: "אם קיים אלוהים בעולם, הרי עבורי הוא ודאי לא עשה דבר!" אך מאוחר יותר, כשהיה לבד בחדרו, שאל את עצמו את השאלה הבאה: "האם ייתכן שכל האנשים הדתיים שאני מכיר טועים?", בעודו מחפש את התשובה חש שהוא חי בגיהנום. ואז הִכְתָּה בו כברק מחשבה גדולה שדחקה הכול הצדה:

"מי אתה שתאמר שאין אלוהים?"

הוא נזכר שכשל ממיטתו וצנח על ברכיו. בן-רגע הוצף בְּהִכָּרָה בנוכחותו של אלוהים. היא שטפה אותו ובתוכו, בביטחון ובהוד של גל שיטפון גדול. המחסומים שבנה במהלך השנים נסחפו ממנו הלאה. הוא עמד בפני נוכחותם של כוח אינסופי ואהבה. הוא צעד על הגשר - אל החוף. לראשונה חי באחדות מודעת עם בוראו.

כך הונחה במקומה אבן הפינה של חברנו. דבר לא הצליח לערער אותה מאז. בעיית האלכוהול שלו נלקחה. היא נעלמה באותו לילה עצמו.

מלבד מספר רגעים חטופים של תשוקה לשתות, לא שבה אליו המחשבה על שתייה; ובאותם פעמים עלה בו שאט נפש מהמשקה. נראָה שלא יוכל לשתות יותר – אפילו אם ירצה. אלוהים החזיר לו את שפיותו!

האם אין זה אלא נס של החלמה? ועם זאת יסודותיו פשוטים. הנסיבות גרמו לו לגלות נכונות להאמין. בעֲנֵה מסר את עצמו לידי בוראו - ואז ידע.

כך החזיר אלוהים לכולנו את שפיות דעתנו. לאדם זה הייתה ההתגלות פתאומית. יש בינינו כאלה שהתהליך אצלם איטי יותר. אבל אלוהים הגיע אל כל מי שחיפשו אותו בכנות.

כאשר אנחנו התקרבנו אליו - אלוהים גילה את עצמו בפנינו!